

GILLIAN KING

Belofte
maakt
schuld

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Gillian King
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Martine van der Moolen Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1224 7
ISBN 978 94 027 6812 1 (e-book)
NUR 301
Eerste druk februari 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Verleden

Ik lijk net een crimineel die probeert te vluchten. Onrustig friemel ik aan een haarelastiekje dat ik om mijn pols geschoven heb. Waar blijft hij?

De zon schroeit op mijn schouders en ik voel me slap vanbinnen. Ik had mijn ontbijt niet moeten overslaan. Zeker nu niet.

Ik weet dat hij komt. Bij ieder geluid word ik overspoeld door een golf van opluchting. Steeds weer denk ik dat hij het is, maar hij is het niet. Waarom duurt het allemaal zo lang?

Mijn hand glijdt onwillekeurig naar mijn buikstreek. Ik staar naar de propvolle sporttas die ik voor me heb neergezet. Ik heb mijn belangrijkste spullen erin gestouwd, maar ik weet nu al dat ik de helft ben vergeten.

Even word ik overvallen door een paniekgevoel. Waar gaan we in vredesnaam naartoe? Hoe zullen zijn ouders reageren? Ik denk dat zijn moeder gaat huilen.

Ik neem een diepe teug lucht en knipper een paar keer geforceerd met mijn wimpers. Zolang we samen zijn, komt het allemaal goed.

Ik wacht. Minuten. Ellenlange minuten. Een kwartier. Een halfuur. Na bijna een uur in de brandende zon te hebben gewacht, voel ik me vermoeid en misselijk. Er moet iets gebeurd zijn. Hij zou me hier nooit in mijn eentje laten wachten. Mijn vader? Is hij mijn vader onderweg tegengekomen?

Mijn vingers beginnen zachtjes te trillen. Gehaast slinger ik de sporttas over mijn schouder en ik begin te lopen. Met iedere stap raak ik er meer en meer van overtuigd dat er iets mis is.

Het lijkt een eeuwigheid te duren voor ik via het grindpad de bewoonde wereld weet te bereiken. Een zweetdruppeltje glijdt

van mijn voorhoofd naar de zijkant van mijn wang. Ik veeg het gehaast weg met de palm van mijn hand, en dan zie ik hem staan. Helemaal aan het einde van de weg. Groot en sterk als altijd. Eindelijk. Ik kan alleen maar opgelucht lachen.

Met grote passen dender ik op hem af. Het is nog net geen rennen. Hij blijft op exact dezelfde plek staan. Zwijgend. Iets in zijn houding en manier van kijken maakt me bang. Mijn ogen boren zich vragend in die van hem. Ik glimlach, maar hij keert zijn gezicht onwennig naar de grond.

‘Eindelijk, je bent er.’ Vlak voor hem kom ik tot stilstand. Mijn ademhaling is onregelmatig wanneer ik op het puntje van mijn tenen ga staan om hem een kus te geven.

Het is alsof ik een standbeeld zoen.

‘Jamie?’

Hij vermijdt mijn blik.

‘Wat is er met je?’ Mijn stem klinkt veel hoger dan normaal. ‘Is er iets gebeurd? Is mijn vader erachter gekomen?’ Die laatste zin kan ik niet uitspreken zonder een vleugje angst.

Het blijft stil. Ik tuur naar zijn wangen. Hij ziet bleker dan normaal.

‘Waarom zeg je niets?’

Nu kijkt hij me wel aan. Al voelt het meer alsof hij dwars door me heen kijkt. ‘Ik kan dit niet.’

‘Wat niet?’ Het is niet meer dan een gepiep dat over mijn lippen rolt.

‘Dit. Alles. Deze hele zwangerschap.’

Ik weet niet wat ik hierop moet zeggen. Het voelt alsof dit niet echt gebeurt.

Zijn ogen flitsen kort van mijn onderlichaam naar mijn gezicht. ‘Ik ga naar Engeland. Ik weet niet of ik ooit een tweede kans zal krijgen. Het is nu of nooit.’

‘En ik dan?’

‘Dit is mijn droom. Hier heb ik mijn hele leven voor getraind. Ik heb hier zoveel voor moeten opgeven.’ Hij stopt met praten en kijkt me ongemakkelijk aan. ‘Sorry.’

‘Sorry?’ Ik kijk verbijsterd toe hoe hij zich resoluut omdraait en met stevige passen wegloopt.

‘Jamie!’ roep ik radeloos. ‘Je kunt toch niet zomaar weggaan? Je zou me helpen. Je hebt het beloofd.’

2

Heden

Er staan flink wat mensen op het perron, maar mijn aandacht wordt direct getrokken door een klein jongetje. Een schattige krullenbol met een innemend lachje. Hij staat naast zijn moeder en ze lijken sprekend op elkaar. Zijn handje ligt veilig in de hare. Het doet me denken aan vroeger. Zo stond ik er ook altijd bij. Het voelt als een eeuwigheid geleden.

Ik vis mijn mobieltje uit mijn jaszak en tuur aandachtig naar de achtergrondfoto. Sem en ik. Allebei met een stralende lach. Toen nog onafscheidelijk. Ik stuur hem tegen beter weten in een berichtje.

Stap zo de trein in. Ben over een uurtje thuis. Heb je lekker gegeten?

Geen reactie. Ik onderdruk de neiging om nog een appje te sturen. Hij is vijftien. Kwaad op de wereld. En in het bijzonder op mij. Ik weet dat het beter is om hem met rust te laten, maar vertel dat mijn hart maar eens. Ik vind het vreselijk dat hij me opeens lijkt te haten.

Het is na tien wanneer ik mijn fiets aan een lantaarnpaal vastmaak. De straat ligt er verlaten bij, maar als ik richting mijn voordeur loop, zie ik hen staan. Hangjongeren. Zes om precies te zijn. Gekleed alsof ze ninja's zijn. Zwarte jassen, zwarte sneakers, hoody's. Pratend met een accent alsof ze net een halfjaar in Nederland wonen. Nonchalant leunend tegen een muurtje. Ze stralen iets bedreigends uit. Iets agressiefs. Het liefst zou ik met een heel grote boog om hen heen lopen. Alleen is een van die ninja's mijn zoon.

Rustig ademen. Het heeft geen nut om nu wéér ruzie te gaan maken. Bovendien is dit probleem binnenkort verleden tijd.

‘Goedenavond jongens,’ zeg ik overdreven opgewekt. ‘Kom je naar binnen, Sem? Het is al laat.’ Geroezemoes. Ik voel dat ze naar me kijken. Geforceerd glimlach ik.

Ik passeer de zwerm hoody’s en wissel ondertussen een blik met Sem. Voor zover dat kan, want zijn capuchon hangt nog net niet voor zijn ogen.

De voordeur laat ik demonstratief wagenwijd open staan. In de gang moet ik moeite doen om niet heel hard te roepen dat hij nú naar binnen moet komen.

Na minstens acht keer tot tien geteld te hebben hoor ik eindelijk voetstappen. Een sjokkend hoopje testosteron stapt met overduidelijke tegenzin de drempel over. De voordeur valt met een luide klap in het slot. Ik bijt op mijn lip.

‘Leuke avond gehad?’

Hij negeert me volkomen.

‘Heb je die lasagne nog gegeten?’

Hij stormt met grote passen de trap op en smijt zijn slaapkamerdeur dicht. Drie seconden later galmt er keiharde muziek door het huis.

Ik werp een korte blik op de eerste overvolle verhuisdozen die ik in de gang heb klaargezet. Het schuldgevoel dat ik al dagen voel, neemt gigantische proporties aan. Sem wil absoluut niet verhuizen, maar het is niet alsof ik een keuze heb.

3

Heden

‘Sem, sta je op?’ Ik probeer het zo kalm mogelijk te brengen. Al die ruzies in huis stemmen me somber. Wederom geen antwoord. Zo gaat het hier al dagen. Ik had verwacht dat zijn woede wel zou zakken, dat hij langzaam aan het idee van de verhuizing zou wennen, maar ik kon er niet verder naast zitten. Het voelt alsof ik hem kwijtraak.

Zuchtend wikkel ik een handdoek om mijn kletsnatte haar, ik duik in mijn versleten badjas en marcheer als een generaal naar zijn slaapkamer. ‘Sem?’ Ik klop zachtjes op zijn deur. Ik wil zijn kamer binnenstappen, maar blijf verbaasd op de drempel staan. Waarom is zijn bed al leeg? Sterker nog, het lijkt alsof er helemaal niemand in geslapen heeft. Zijn kamer is zoals gewoonlijk ontploft, maar zijn donkergrijze dekbed ligt opvallend recht over zijn matras heen.

Een onheilspellend gevoel kruipt langs mijn ruggengraat omhoog. Ik dender op mijn blote voeten de traptreden af. Op de laatste tree minder ik vaart. Ik hap ontzet naar lucht.

Een van de verhuisdozen is volledig omgekieperd. Overal fotoalbums en losse foto’s op de grond. Certificaten. Rapporten. Mappen vol administratie. Papieren achteloos verspreid over de vloer.

Inwendig vloekend loop ik de woonkamer in. Als ik vooroverbuig om de rommel op te rapen, zie ik de opengescheurde envelop liggen. Ik staar zenuwachtig naar de handgeschreven adressering. Gehaast gris ik de envelop van de grond. Leeg. De inhoud is verdwenen.

Mijn lichaam schiet spontaan in een enorme kramp. Heeft hij het gelezen? Natuurlijk heeft hij het gelezen. Ik had alles moeten weggooien toen ik de kans had.

‘Sem?’ Tegen beter weten in roep ik zijn naam. In de hal worden mijn angstige vermoedens bevestigd. Zijn jas en sneakers zijn nergens te bekennen.

Ik vlieg als een bezetene de trap op en grabbel mijn telefoon van mijn nachtkastje. Mijn vinger trilt wanneer ik zijn naam aanklik. Hij neemt niet op. Als ik voor een tweede keer bel, word ik tot mijn frustratie direct doorgeschakeld naar zijn voicemail.

Waar ben je? Bel me alsjeblieft terug.

Geen reactie. Ik ijsbeer onrustig door ons appartement dat met de minuut benauwder aanvoelt, mijn telefoon panisch tegen me aangeklemd. Wachtend op een bericht dat niet gaat komen.

Ik check bij mijn buurvrouw Elif of zij iets heeft gezien, wat niet het geval is. Als ze haar hand troostend op mijn schouder legt, moet ik heel hard mijn best doen om niet te gaan huilen. Elif is mijn allerleukste buuf, maar inmiddels ook een goede vriendin. Ze weet als geen ander van de problemen tussen mij en Sem, al is het maar omdat we dunne muren hebben.

De minuten tikken weg en het paniekgevoel dat ik krampachtig probeer te onderdrukken wint in rap tempo aan terrein.

Op de automatische piloot klik ik het telefoonnummer van mijn broer Kai aan.

Neem op. Neem op!

‘Hannah?’ klinkt het na een paar tellen slaperig.

‘Sem is weg.’ Ik probeer kalm te praten, maar ik klink nog net niet als een imitatie van een luchtalarm.

‘Hoe bedoel je weg?’

‘Hij is al weken kwaad over de verhuizing en vanochtend...’ Ik stop met praten. Schaamte smoort mijn stemgeluid. ‘Ik denk dat hij mijn laatste brief aan Jamie heeft gelezen. Ik heb hem nooit verstuurd. Zijn bed is leeg. De woonkamer is een grote zoi. Zijn jas en schoenen zijn weg. En hij neemt zijn telefoon niet op.’ Mijn laatste zin komt er pieperig uit. De tranen die ik al minutenlang probeer weg te slikken, rollen nu genadeloos over mijn

wangen. ‘Ik weet niet waar hij is. Wat als hij nooit meer naar huis komt?’

‘Wat stond er in die brief?’

‘Ik weet het niet precies. Te veel,’ zeg ik met een ingehouden snik.

‘Ik kom eraan. Het komt goed.’

‘Maar wat als –’

‘Hannah, stop met stressen. Het komt allemaal goed.’

Nog geen twintig minuten later staat Kai tegenover me. Zijn aanblik zorgt voor iets meer kalmte in mijn lijf. Ik ben bijna tweeëndertig, maar Kai geeft me nog altijd het gevoel alsof ik zijn kleine zusje ben dat zijn bescherming nodig heeft. En misschien is dat ook wel zo. Sommige dingen veranderen nooit, hoe graag ik ook zou willen.

‘Ik heb het verpest.’

Zijn blik flitst van mij naar de verhuisdozen in mijn woonkamer.

‘Gisteravond heb ik nog wat dingen uit de berging in een verhuisdoos gegoooid. Fotoalbums. Oude rapporten. Dat soort dingen.’

‘En er zat een brief aan Jamie tussen?’

‘Blijkbaar. Het was laat en ik was moe. Ik heb het er gewoon allemaal min of meer in gepropt. En hoe had ik moeten weten dat hij opeens interesse in die verhuisdozen zou gaan tonen? Hij mijdt mij en alles wat met de verhuizing te maken heeft al weken.’ Ik heb het gevoel dat ik mezelf moet verdedigen terwijl niemand me aanvalt.

Kai kijkt me strak aan. ‘Misschien was hij naar iets op zoek?’

‘Zou kunnen. Het is me eerlijk gezegd een raadsel wat hij tegenwoordig denkt.’ Ik kijk peinzend voor me uit. ‘Zijn paspoort misschien. Hij dreigt al weken met weglopen.’

Kai kijkt me stomverbaasd aan. Ik heb hem wel wat verteld over het gedrag van Sem, maar zeker niet alles.

‘Je weet de helft niet van wat hij allemaal heeft uitgespookt. Hij is echt aan het ontsporen.’

‘En nu weet hij dat Jamie...’

‘Ik denk het.’ Mijn maag voelt aan als een blender. Dit is een regelrechte ramp. Ik graai voor de zoveelste keer mijn telefoon uit mijn kontzak. Nog steeds geen bericht van Sem.

‘Hij is vast aan het afkoelen bij een vriend. Straks komt hij op eens weer de straat in fietsen en dan kunnen jullie rustig praten samen.’

‘Ik hoop het,’ zeg ik met bijzonder weinig overtuiging. Rustig praten hebben we al in geen eeuwen meer gedaan.

‘Is zijn locatie niet zichtbaar op jouw telefoon?’

Ik frons zo hevig dat mijn voorhoofd pijn doet. Waarom heb ik hier niet eerder aan gedacht? Natuurlijk kan ik zijn locatie zien. Tenzij hij die functie heeft uitgeschakeld. Wat me totaal niet zou verbazen.

Mijn ogen vliegen gestrest over het scherm. Waar ben je Sem? Verbijsterd staar ik naar mijn scherm. ‘Hij is op Schiphol.’

Heden

‘Schiet op,’ zeg ik tegen Kai, terwijl ik nog net niet door de parkeergarage ren. Kai was zo lief om me naar Schiphol te brengen. Nou ja, lief, ik ben gewoon zijn auto in gesprongen.

Voor de vierde keer in tien minuten check ik Sems locatie. Hij moet hier nog steeds ergens in de buurt zijn.

‘Waar gaan we heen?’ Ik zeg het meer tegen mezelf dan tegen Kai. Wanhopig tuur ik naar de zee aan mensen in de vertrekhal. Hij kan werkelijk overal zijn.

‘We gaan ons verspreiden. Zie je die pilaar? Jij richt je op dat gebied, tot aan die laatste balie. Ik kam het gebied links uit. Bel me als je hem gevonden hebt. Begrepen?’

‘Begrepen.’ Ondanks alles kan ik een lachje niet onderdrukken. Kai is jaren geleden het leger in gegaan en heeft de neiging om alles in zijn leven als een militaire operatie aan te pakken.

Ik zigzag mezelf met grote passen door de mensenmenigte. Bij ieder blond plukje mist mijn hart een slag. Mijn zoon loopt hier ergens in zijn eentje rond. Hij is ongetwijfeld verdrietig. En kwaad. En dat laatste is deze keer volkomen terecht.

Hoe groot is het hier? Gespannen minder ik vaart. Ik check nogmaals zijn locatie. Hij is hier nog steeds. Sterker nog, zijn locatie is zo dicht bij die van mij dat ik hem nu zou moeten kunnen zien. Behalve als hij op een andere etage is.

Hevig zuchtend draai ik me voor de zoveelste keer om. Ik richt me op alles wat ademt. Overal wachtende mensen. Koffers. Rugzakken. Kinderen met trolleys.

Waar ben je, Sem? Net op het moment dat ik wil gaan doorlopen, spot ik hem op een afstandje leunend tegen een reclamezuil. Godzijdank.

Ik worstel me langs een groepje uitgelaten Britse toeristen. Mijn blik strak op Sem gericht. Hij ziet er zo verloren uit. En grimmig. Die donkere kleding. Die eeuwige capuchon.

Nog voor ik iets kan zeggen, vinden zijn ogen die van mij. Even lijkt hij blij te zijn om me te zien, maar als blikken konden doden lag ik nu gestrekt in Vertrekhal 1.

Ik sla mijn arm half om hem heen en mijn hartslag begint iets te dalen. Ik voel me tien jaar ouder dan gisteren, en gisteren voelde ik me ook al half bejaard. Stress is niet bepaald een goede anti-rimpelcrème.

‘Ik ben blij dat ik je gevonden heb. Het is hier best groot.’ Mijn glimlach is vast zo stijf als een plank.

Hij zegt niets, maar de uitdrukking in zijn ogen zegt genoeg. Ik voel me zo verschrikkelijk schuldig.

‘Waarom heb je me nooit iets verteld over mijn vader?’ Hij kijkt me niet aan terwijl hij dit vraagt.

Ik zoek naar de juiste woorden, maar die zijn er eigenlijk niet. Ooit zouden we dit gesprek gaan voeren, maar dat we dat noodgedwongen op Schiphol zouden doen, stond niet in de planning.

‘Ik heb geprobeerd om je zoveel mogelijk de waarheid te vertellen.’

‘Door te doen alsof je niet wist wie mijn vader was?’ Hij praat zo hard dat het meer op schreeuwen lijkt.

‘Ik heb je eerlijk verteld dat je vader Jacob heet. Dat is zijn officiële naam. En ik heb je eerlijk verteld dat hij in Engeland woont en geen vader wilde worden en dat we sinds jouw geboorte geen enkel contact hebben gehad,’ zeg ik op zachte toon.

‘Jacob. Geen achternaam. Alsof het zomaar een gast was die je op straat hebt ontmoet en die je nooit meer hebt gezien. Terwijl mijn vader...’ Zijn ogen krijgen plots een trotse glans. ‘Mijn vader is Jamie van der Bilt. *The Giant*. De grootste en beroemdste rugbyspeler van Nederland.’ Hij draait zijn telefoon naar me toe. Een scherm vol foto’s van Jamie gaapt me triomfantelijk aan. Hij is ouder geworden, maar hij is tegelijkertijd nauwelijks veranderd. Natuurlijk heb ik al eerder foto’s van hem gezien, maar die klikte

ik altijd weg. Nu ik met volle aandacht naar zijn grijnzende gezicht staar, is het bijna bizar om te zien hoe sterk de gelijkenis met Sem is.

‘Mijn vader is een *fokking legend* en jij hebt me dat gewoon nooit verteld.’

‘Je hebt me ook nooit meer iets gevraagd. Het leek me beter om te wachten tot je zélf met vragen zou komen,’ protesteer ik zwakjes.

‘Omdat ik dacht dat jij er niet over wilde praten. Je doet altijd verdrietig als ik iets vraag over vroeger. Jij wordt boos als ik lieg, maar zelf lieg je over alles.’ Zijn blauwe ogen fonkelen van woede en teleurstelling. Vooral dat laatste doet me pijn.

Ik verzamel moed, want er is geen makkelijke manier om dit te moeten zeggen. ‘Sem, hij wil niets met ons te maken hebben. Hij heeft je nooit willen ontmoeten. Hij heeft nooit gereageerd op mijn brieven. Ik probeerde je te beschermen.’

‘Wie zegt dat hij ze ontvangen heeft? Weet je wel hoe beroemd hij is? Heel de wereld stuurt hem dingen. Je had het me moeten zeggen.’

‘Ik wilde het je vertellen. Heel vaak zelfs. Waarom denk je dat ik die brieven geschreven heb? Ik wilde dat je zou weten wie je vader was én ik wilde dat hij een rol in je leven zou spelen. Hoe klein dan ook. Al was het maar een telefoontje. Maar hij reageerde nergens op en ik wilde niet dat je...’ Ik ga steeds zachter praten. ‘Ik wilde dat jij je altijd gewenst zou voelen. Ik wilde niet dat je zou moeten leven met het gevoel van afwijzing.’

‘Dat beslis jij niet.’

‘Jamie is best vaak in het nieuws en elke keer als je hem zou zien, dan –’

‘Zou ik fokking trots zijn.’ Zijn ogen vlammen van irritatie. ‘Jij maakt heel mijn leven kapot. Je haalt me weg bij mijn school. Ik mag mijn vrienden niet meer zien. Je liegt over mijn vader.’ Hij schuifelt onrustig heen en weer. Rode vlekken op zijn wangen. Dat was al zo toen hij een kleuter was. Als hij van streek was, veranderde hij in een garnaal.

‘Je weet heel goed waarom ik wil verhuizen.’

‘Ik wil hem zien.’

‘Dat gaat niet.’

‘Waarom niet? Een ticket kost 118 euro. Ik betaal het zelf.’

‘Dit gaat niet om het geld. Je kunt toch niet zomaar voor zijn neus staan?’

‘Waarom niet?’

‘Omdat dat niet gaat.’

‘Ik ga toch,’ zegt hij kwaad.

‘Sem...’

Hij draait zich om en beent met grote passen bij me vandaan.

‘Je kunt helemaal niet zonder toestemming van je ouders op een vliegtuig stappen.’

Hij stopt abrupt met lopen en keert zich fronsend naar me om.

‘Geef me dan toestemming.’

Ik kijk hem strak in zijn ogen. Onder zijn boosheid zie ik de tranen die hij probeert weg te knippen.

Ik schud mijn hoofd.

‘Je kunt me niet tegenhouden. Ik ga.’

Ik span mijn schouders aan en kan niet geloven dat ik zijn belachelijke idee überhaupt overweeg. Alles in me zegt dat ik hier absoluut niet aan moet beginnen. Maar tegelijkertijd weet ik dat ik Sem niet kan tegenhouden. Het laatste wat ik wil is dat hij in zijn eentje op pad gaat.

‘Oké, ik ga met je mee, maar niet nu,’ hoor ik mezelf zeggen.

Ik rol mijn ogen richting de hemel. Dit is met stip het slechtste plan ooit.